

Sygn. akt IV U 224/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 stycznia 2014 roku nr (...)

w sprawie W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu W. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 grudnia 2013 roku do 30 listopada 2015 roku.

Sygn. akt IV U 224/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 sierpnia 2014 r.

Decyzją z dnia 23.01.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. , na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), odmówił W. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 20.01.2014 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji W. K. domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że W. K., urodzony (...) r., z zawodu jest monterem izolacji termicznej, a pracował jako monter, kierowca, kierowca- operator pompy s., kierowca-dystrybutor, kierowca- pilarz, kierowca- pracownik fizyczny, kierowca autobusu, ostatnio zaś jako kierowca wozidła.

Od 05.01.2013 r. do 30.11.2013 r. ubezpieczony pobierał świadczenie rehabilitacyjne. W dniu 17.10.2013 r. wystąpił zaś do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W orzeczeniu z dnia 26.11.2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do komisji lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 20.01.2014 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika. Na tej podstawie, decyzją z dnia 23.01.2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił W. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

U odwołującego zdiagnozowano:

- przewlekły zespół bólowy kręgosłupa górnego i dolnego odcinka,
- zmiany zwyrodnieniowe stawów ramiennych,
- nadciśnienie tętnicze,
- cukrzycę typu II

Odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy od 01.12.2013 r. na okres dwóch lat i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W badaniu fizykalnym stwierdza się u opiniowanego ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego (ruchy do boku ograniczone o 20°, napięcie mięśni przykręgosłupowych, próba B-M 3 cm) z przewlekłym zespołem bólowym na podłożu zaawansowanych zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych. Zmiany zwyrodnieniowe, szczególnie w barku lewym, z ograniczeniem ruchomości (unoszenie o 40°, zgięcia do tyłu o 30°) powodują dysfunkcję ruchową w stawach ramiennych lewym i prawym. Ból miejscowy z napięciem mięśni przykręgosłupowych w okolicy lędźwiowej, z próbą P-P 40 cm, z promieniowaniem do lewej kończyny dolnej (chód utykający), z zaburzeniem czucia w obrębie podudzia lewego (po stronie bocznej), z dodatnim objawem Laseque'a przy kącie 50°, świadczą o znacznego stopnia dysfunkcji układu ruchu na podłożu zmian zwyrodnieniowych, wypuklin krążków miażdżystych (potwierdzone w badaniu MR). Nadciśnienie tętnicze (w badaniu 185/110mmHg) wymaga stałej kontroli i leczenia. Cukrzyca leczona jest bez zaburzeń (brak dokumentacji).

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 15.07.2014 r.- k. 8-10,

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych, ponieważ opinia ta sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz bardzo szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegli legitymowali się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłych diagnoza schorzeń występujących u wnioskodawcy jest prawidłowa, zaś wnioski wynikające z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonego badania, co czyni opinię wewnętrznym spójną, logiczną i kompletną. Opinia w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazuje stan zdrowia odwołującego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzyga kwestię wpływu stwierdzonych u niego schorzeń na zdolność do pracy. Z tych też powodów, Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowo- lekarskiej odnośnie częściowej okresowej niezdolności badanego do pracy zarobkowej.

Opinia ta została zakwestionowana przez organ rentowy, który podniósł, że odwołujący nigdy nie pozostawał w leczeniu specjalistycznym u neurologa, ortopedy czy

w poradni rehabilitacyjnej, a jedynie w poradni lekarza rodzinnego u specjalisty pediatrii i u lekarza chorób wewnętrznych, co w ocenie ZUS, wskazuje na dolegliwości o niewielkim nasileniu i brak naruszenia sprawności organizmu w stopniu znacznym. Dalej organ rentowy podał, że w postępowaniu administracyjnym odwołujący był badany przez specjalistę z zakresu neurologii, który nie stwierdził u niego istotnych ubytków neurologicznych czy objawów korzeniowych, a wynik badania MR kręgosłupa lędźwiowego z dnia 19.06.2012 r. wskazywał na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne, ale bez kolizji korzeniowej, stożek rdzenia kręgowego bez zmian ogniskowych i bez cech ucisku. Mając to na uwadze, ZUS wniósł o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy celem ustalenia stopnia naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonego i możliwości wykonywania przez niego pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji formalnych i rzeczywistych, ewentualnie oceny możliwości odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zawodowym.

Zarzuty te nie były zasadne.

Wydana w sprawie opinia jest wyczerpująca. W sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonego. Odpowiada też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia o powołaniu biegłych sądowych. Biegli ci na podstawie osobistego badania wnioskodawcy, które przeprowadzone zostało dokładnie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie standardami oraz dogłębnej analizy dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach rentowych, dokonali prawidłowego rozpoznania i sformułowali ostateczne wnioski, które Sąd w pełni podziela. Biegli dokonali oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z punktu widzenia kryteriów określonych dyspozycją art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS- wyraźnie wskazując, że ogólny stan zdrowia badanego z istniejącymi dysfunkcjami w zakresie narządu ruchu czyni go osobą częściowo niezdolną do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Jak wynika z treści opinii, u wnioskodawcy stwierdza się przewlekły zespół bólowy kręgosłupa górnego i dolnego odcinka oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów ramiennych. Jednocześnie, okolicznością bezsporną w sprawie było, że odwołujący z zawodu jest monterem izolacji termicznej, a pracował jako monter, kierowca, kierowca-operator pompy s., kierowca- dystrybutor, kierowca- pilarz, kierowca- pracownik fizyczny, kierowca autobusu, ostatnio zaś jako kierowca wozidła. Rozpoznane przez biegłych schorzenia stanowią zatem przeciwskazanie do wykonywania wymienionych wyżej prac, w szczególności pracy kierowcy, na co wskazuje szczegółowy opis schorzeń i wynik badań zawarty w uzasadnieniu wydanej w sprawie opinii. Biorąc pod uwagę wiek ((...)lat) i kwalifikacje odwołującego, również przekwalifikowanie zawodowe w jego wieku wydaje się niecelowe. Trudno bowiem wymagać od ubezpieczonego, aby uzyskał kwalifikacje do wykonywania pracy umysłowej. Lekka zaś praca fizyczna byłaby pracą poniżej jego kwalifikacji. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, w aktach ZUS znajdują się dokumenty wskazujące na znaczne naruszenie sprawności organizmu badanego. Już z zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 19.03.2013 r. wynika, że w/w od wielu lat leczony jest z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa i przewlekle rehabilitowany. Występuje u niego nasilone bóle w okolicy kręgosłupa L-S promieniujące do kończyny dolnej (charakter rwy kulszowej) oraz do prawego obojczyka, utrudniające poruszanie się, dłuższe przyjęcie jednej pozycji i wykonywanie prostych czynności. Potwierdza to wywiad przeprowadzony przez komisję lekarską ZUS, z którego wynika, że u wnioskodawcy od kilku lat występują dolegliwości bólowe okolicy lędźwiowej kręgosłupa, okresowo zaostrzające się- ostatnio od lipca 2012 r. oraz bóle barku lewego, a w konsekwencji zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z zespołem bólowym. W orzeczeniu zaś z dnia 26.11.2013 r. lekarz orzecznik stwierdził u badanego ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i wyraźnie wskazał na odchylenia od stanu prawidłowego w układzie ruchu. Wydając opinię sądowo- lekarską biegli sądowi chirurg ortopeda- traumatolog, neurolog, kardiolog i specjalista chorób wewnętrznych dysponowali dokumentacją medyczną w postaci wyniku badania MR kręgosłupa L-S z dnia 19.06.2012 r., zaświadczenia lekarskiego od neurologa, karty informacyjnej przebytej rehabilitacji leczniczej ZUS z dnia 25.11.2013 r., badania RTG kręgosłupa C i barków z dnia 02.04.2014 r., historią choroby z poradni ogólnej, rehabilitacyjnej i reumatologicznej oraz zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 06.06.2013 r. Nie jest więc tak, że ubezpieczony wcześniej nie leczył się u specjalisty, a występujące

u niego dolegliwości mają łagodny charakter. Już z zasad doświadczenia życiowego wynika bowiem, że długoletnia praca w charakterze kierowcy (jak w przypadku odwołującego) niesie ze sobą konsekwencje zdrowotne, a te w przypadku ubezpieczonego są typowe (przewlekły zespół bólowy kręgosłupa górnego i dolnego odcinka oraz zmiany zwyrodnieniowe stawów ramiennych). O stopniu nasilenia schorzeń powodujących znaczne naruszenie sprawności organizmu świadczy zalegająca w aktach ZUS dokumentacja medyczna. Wnioskodawca przedłożył co biegłym sądowym lekarskiej ZUS wynik badania RTG kręgosłupa z dnia 02.04.2014 r., a więc z daty po wniesieniu odwołania, jednak jak zauważyli biegli w wydanej w sprawie opinii sądowo- lekarskiej, podobny wynik i rozpoznanie opiniowany uzyskał tak przy przyjęciu, jak i przy wypisie z pobytu w sanatorium w 2013 r. Okoliczność ta wynika z akt ZUS- te zaś i znajdująca się w nich dokumentacja medyczna, w tym informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej, były dostępne zarówno lekarzowi orzecznikowi, jak i komisji lekarskiej w postępowaniu administracyjnym. W ocenie Sądu, nie było więc potrzeby uchylania zaskarżonej decyzji, przekazywania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umarzania postępowania.

Uwzględniając powyższe, na podstawie wydanej w sprawie opinii, ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione, Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy uznając, że nie wniosłoby to niczego nowego do sprawy, zmierzając jedynie do przewłoki postępowania. Wydana w sprawie opinia wyjaśnia wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się na rzeczowe, konkretne i przekonujące argumenty. Autorami tej opinii są zaś biegli specjaliści z zakresu schorzeń zdiagnozowanych u wnioskodawcy. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, iż w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłych jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (por. wyrok SN z dnia 06.05.2009 r., II CSK 642/08, Legalis, postanowienie SN z dnia 06.06.2012 r., I UK 113/12, Legalis). Z uwagi na to, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione w oparciu o wydaną opinię chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, Sąd pominął dowód z opinii biegłego pulmonologa.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 23.01.2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii biegłych chirurga ortopedy- traumatologa, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, odwołujący, z uwagi na rozpoznane u niego schorzenia w postaci przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa górnego i dolnego odcinka oraz zmian zwyrodnieniowych stawów ramiennych, jest osobą częściowo niezdolną do pracy od 01.12.2013 r. na okres dwóch lat i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu.

U wnioskodawcy stwierdza się ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego (ruchy do boku ograniczone o 20°, napięcie mięśni przykręgosłupowych, próba B-M 3 cm) z przewlekłym zespołem bólowym na podłożu zaawansowanych zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych. Zmiany zwyrodnieniowe, szczególnie w barku lewym, z ograniczeniem ruchomości (unoszenie o 40°, zgięcia do tyłu o 30°) powodują dysfunkcję ruchową w stawach ramiennych lewym i prawym. Ból miejscowy z napięciem mięśni przykręgosłupowych w okolicy lędźwiowej, z próbą P-P 40 cm, z promieniowaniem do lewej kończyny dolnej (chód utykający), z zaburzeniem czucia w obrębie podudzia lewego (po stronie bocznej), z dodatnim objawem Laseque'a przy kącie 50°, świadczą o znacznego stopnia dysfunkcji układu ruchu na podłożu zmian zwyrodnieniowych, wypuklin krążków miażdżystych (potwierdzone w badaniu MR).

Skoro więc zaskarżona przez W. K. decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 23.01.2014 r. nie była zasadna, należało uwzględnić jego odwołanie, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia art. 57 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Tym samym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.12.2013 r. do 30.11.2015 r.